

LOGO

HISTORIER FOR BØRN

Karin Anna Broch-Lips
broch-lips@mail.dk / 53 58 09 88

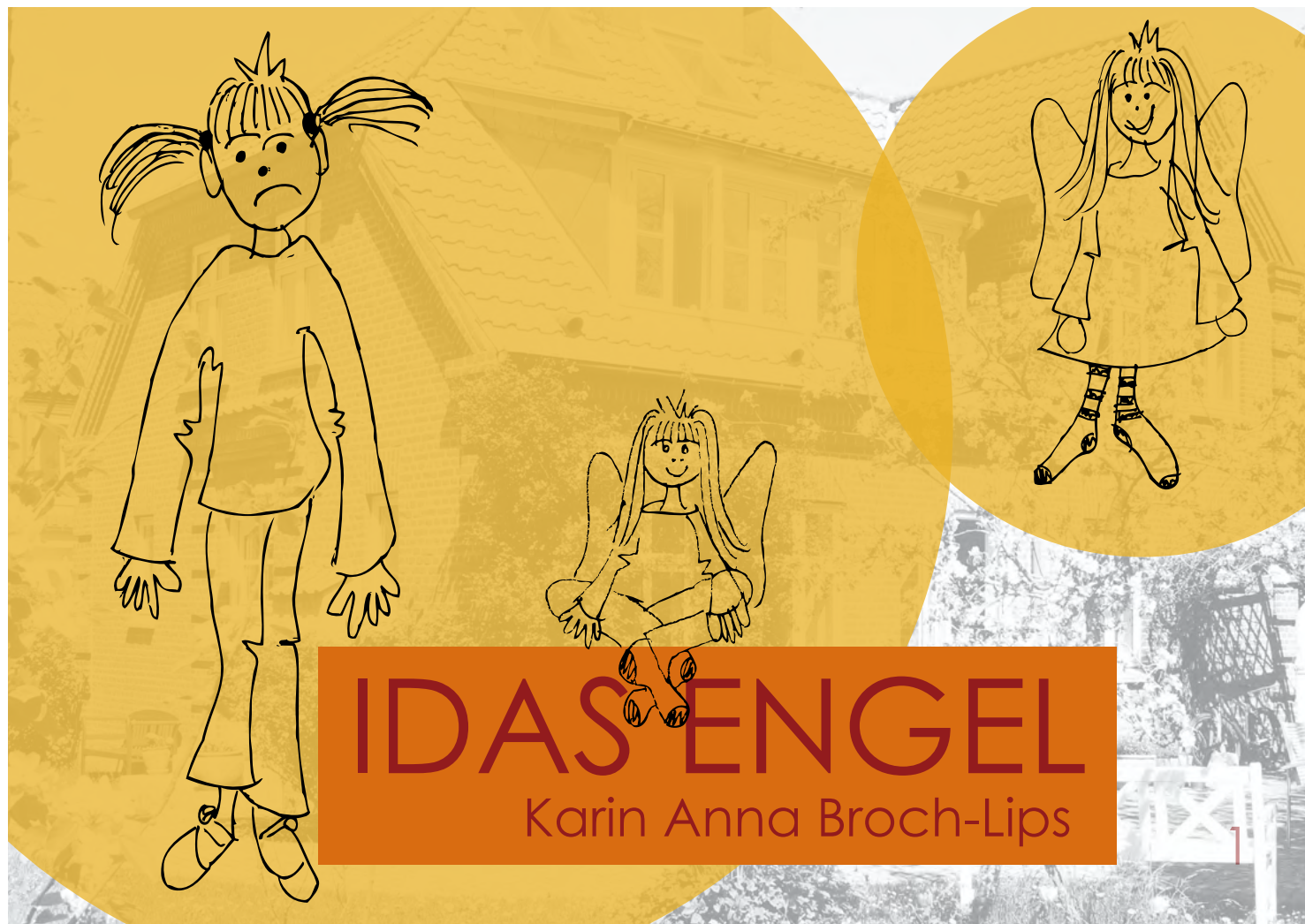

Karin Anna Broch-Lips

www.broch-lips.dk • broch-lips@mail.dk • 53 58 09 88

HISTORIER FOR BØRN

Karin Anna Broch-Lips
broch-lips@mail.dk / 53 58 09 88

HISTORIER FOR BØRN

Karin Anna Broch-Lips
broch-lips@mail.dk / 53 58 09 88

Karin Anna Broch-Lips
www.broch-lips.dk broch-lips@mail.dk 53 58 09 88

IDAS ENGEL

Karin Anna Broch-Lips

2

3

Ida skulle i skole. For første gang. Det var morgen, og hun lå i sin seng og hørte fuglene synge udenfor. Hun så, hvordan gardinet viftede som stille bølger i det åbne vindue. Det var ligesom, det dansede. Ida elskede at danse og høre musik. Når hun blev stor, ville hun være danser eller sanger, det havde hun allerede bestemt. Hun sang en lille sang for gardinet, som det kunne danse til.

Mor stak hovedet ind af døren. "God morgen, Ida. Nu skal du op og i skole for første gang, er det ikke spændende?" Ida kunne ikke svare, for hun skulle først synge sangen færdig, man kunne ikke sådan afbryde en dans. Mor smilede og rystede på hovedet. Hun kendte Ida og vidste, at sådan var det. Man kunne ikke afbryde en dans.

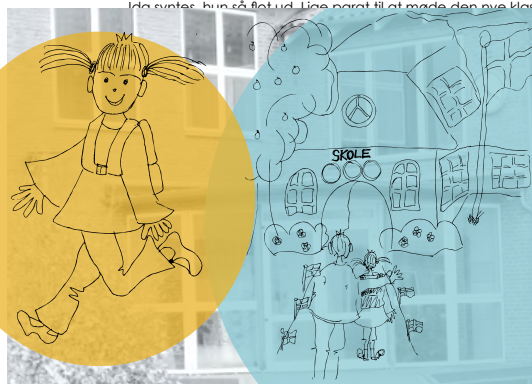
Mor og Ida børstede tænder sammen. Far var ved at binde sine sko. De skulle alle tre over i Idas skole. For det var første skoledag for Ida. Ida havde taget sin nye gule kjole på og de sorte lærredssko. Mor satte Idas hår i to rottehale, og hun brugte den nye elastikker med den gule blomster. Ida syntes, hun så flot ud. Lige nok til at møde den nye klasselærer og alle

Skolen var fuld af flag. Selvfølgelig var der et stort flag oppe i flagstangen, men der var også sat små flag hele vejen op til skolens port. En lang række på hver side. Det så flot ud, syntes Ida og følte sig som en prinsesse. Og der var pyntet med flag og blomstergrene i den store gymnastiksal. Der var også et lille flag på alle bordene i klasseværelset – ét til hver.

I gymnastiksalen stod de alle og hørte skolens leder fortælle, hvor meget hun havde glædet sig til at se alle børnene i dag. Og forældrene selvfølgelig. Så sang de en glad sommersang. Og så syntes skolelederen, at de også skulle danse. Så de dansede boogie woogie, og en anden en, som Ida ikke kendte. Allerede der syntes Ida, at hendes skole var verdens bedste skole. En danseskole.

Mor og far vinkede i døren. Ida skulle være alene med 0.b og skolelærer Bitten. Medens far og mor drak kaffe med de andre forældre. Børnene skulle prøve det. For sådan ville det blive hver dag nu. Alene i skolen uden far og mor. "Det er ikke nogen børnehave," sagde far, "du kan ikke bare komme hjem til mor og lillebror." Ida så det blik, mor sendte far. Ida smilede og vinkede til dem.

6

Det var sjovt at være i alene. Bitten spurgte, om de havde haft en god sommerferie. Og alle rakte hånden op. De fik lov til at fortælle om deres sommerferie på skift. For sådan var det at gå i skole. Man skulle sidde stille og række hånden op, hvis man ville sige noget. Og så vente til det blev ens tur. Men de skulle også ud og lege. Rigtigt meget, sagde Bitten. For sådan var det også i 0. klasse.

Da forældrene kom tilbage, sang de en sang til. Alle sammen. Så kunne forældrene række deres hånd op og spørge om noget, hvis de havde noget at spørge om. Bitten var sød og smilede hele tiden. Ida mente, at det nok skulle blive sjovt at gå i skole. Hun kiggede rundt på de andre børn i klassen. De så også søde ud. Især Tanja med det sorte hår og de prikkede bukser. Måske kunne de blive veninder.

8

Ida var træt. Nu havde hun gået i skole i en hel uge, og havde leget med Tanja i tre dage. Så nu var det nok. Nu ville hun holde fri. Men mor sagde nej. Det samme sagde far. "Det kan du ikke", sagde han. "for nu går du i skole, og så kan du ikke bare holde fri, når du vil!" Men det mente Ida ikke. Så hun fik ondt i halsen og feber. Så blev mor hjemme med Ida, og de så en masse film og drak cola.

Tanja var sød. Ida var glad for, at hun havde fået en ny veninde. Faktisk havde hun aldrig haft en veninde før. Hun havde haft sin bedste ven hele livet. Tobias. Han skulle bare ikke i skole før næste år. Ida havde givet Tanja en venindegave. Et hjerte man kunne hænge om halsen. Og som havde et skrueåb med en pind og sæbevand indei. Så man kunne puste sæbebobler. De havde en hver.

De lå på et tæppe på græsset i Idas have. De spiste æblekage og spillede kort. Barbie kort, som Ida havde købt på et loppemarked for to kroner. Bagefter lå de på ryggen og kiggede op i himlen. Så var det, at Tanja fandt på det. At de skulle have hjertet om halsen, når de ikke var sammen. Og puste sæbebobler op i luften, når de savnede den anden. Ida havde aldrig hørt noget så dejligt før.

10

Skolen var ikke sjov længere. Der var for meget frikvarter, syntes Ida, og der skete det samme hver dag. Bitten fortalte og læste højt, og børnene fortalte og lyttede. Og så startede skolen altid klokken otte. Det brød Ida sig ikke om, for hun elskede at sove længe. Eller ligge i lang tid og se gardinet danse. Især om sommeren når solen skinnede, og der var lange dansende skygger på gulvet.

Mor og far havde bestemt de skulle i sommerhus. I hele efterårsferien. Og Tanja måtte ikke komme med. "Det er kun for vores familie," sagde mor. "vi trænger til at være os selv." Sikke noget fjollet noget at sige. "Vi er da altid selv," sagde Ida. "vi trænger til selskab, ellers bliver det kedeligt!" For mig, tænkte Ida, for mor og far tager helt sikkert lillebror med. Og så er der kun mig - til mig!

12

I dag dansede skyggerne i gyldent lys. Det var smukt. Og Ida trængte til noget smukt, for Tanja var blevet dum. Det var den efterårsferie. For Tanja havde leget med Marie, medens Ida havde været væk. Og nu ville de kun lege alene. Dumme Tanja. Ida havde rakt tunge i skolen i dag. Og Bitten havde skældt ud. Det var også den dumme efterårsferie. Mor sagde, at det ville være sket alligevel.

Skyggerne var blevet til én skygge. Den dansede så smukt i det gyldne lys. I dag var lyset så stærkt, at selv skyggen blev gylden. Ida lå på ryggen i sin seng og sang en sang til den. Hun ville ikke i skole i dag. Hun ville kun være sammen med skyggen. Hele dagen. Mor og lillebror måtte ikke være med. Hun ville være alene med sin gyldne skygge. Den lignede en engel. Idas gyldne engel.

Men mor sendte hende i skole. Selv om hun skreg og græd hele vejen. Lillebror havde set på hende med sine store runde øjne. Fra sin lune rede i barnevognen. Han lignede en stor lyk fugl. Ida ville også sidde i barnevognen og være lille igen. Ligesom dengang der ingen lillebror eller Tanja var. Eller Marie. Kun mor og far og hende. Det var tider. Så var det, hun rakte tunge igen. Ad lillebror.

14

15

Tanja snakkede og fortalte. Og hele klassen grinede. Også Bitten. Bare ikke Ida. Hun syntes, det lød rigtig dumt. Det Tanja sagde. Hun var ked af skolen, af Tanja og af Marie. Ingenting var sjovt mere. Hun følte sig alene og tlovers. Mor mente, der måtte være en anden pige i klassen. Ida kunne lege med. Men det ville Ida ikke. Og lige nu var hun så sur på Tanja, at tungen kom ud igen og igen.

Ida borede ansigtet ned i puden. Bitten havde ringet til mor og fortalt om tungen. Mor vidste det godt. For hjemme var tungen også svar at styre. Den røg hele tiden ud af munden. Der var heller ikke meget plads til den inde i munden for tiden. For vreden lødte - og gråden. Som ikke måtte komme ud. For Ida ville være sej. Ingen skulle vide noget. Men Bitten havde fundet ud af det.

Det var nat. Ida kunne ikke sove. For tungen var hele tiden ude. Og hvordan skulle hun kunne sove med tungen hængende ude? Hun så hen på gardinet. Mor havde ladet vinduet stå åbent. Selvom det var vinter og snart jul. Jul. Gardinet blafrede, og pludselig var englen der. Og nogen havde tændt for månen. Den var gylden og rosa i nat. Englen dansede så smukt, at Ida måtte ud og danse med.

16

Bagefter kunne tungen være inde i munden. Nu var det mere ordene, der fløj ud. "Du skal tænke, før du taler," sagde far. Men Ida vidste ikke hvordan. Hun var bare glad for, at tungen kunne være inde i munden igen, og at hun havde fået en ny ven. Englen. Den var der altid. Og ordene. De var gode nok. For hun fik sagt, hvad hun mente. Hele tiden. Uden at tænke først. Det var også godt nok.

En dag røg de ud. Ordene, der fortalte, hvor ondt det havde gjort. Da Tanja kun ville lege med Marie. Mor fik tårer i øjnene og strøg Ida over håret. Far rømmede sig og gav hende et knus. Tanja så bare på hende, men Marie sagde undskyld. Bitten blev glad og fortalte klassen, hvor vigtig det var, at sige det. Hvis man var ked af det eller sur. Så kunne man hjælpe hinanden. Det var vigtigt.

Englen dansede. Og Ida dansede. Og Marie dansede. Tanja ville ikke. Ikke endnu. Måske ville hun næste gang. Måske ville hun kun se på. Til dans var der en pige, der dansede med englevinger. To store gyldne stykker pap sad på hendes ryg. Med tykke elastikremme. Hun hed Anna og gik i 0.a. Ida gik i 0.b. Det gjorde ikke noget. Ida og Anna legede sammen, når de havde fri. Så dansede de.

18

du skal
tænke før du
taler

Anna skulle sove hos Ida. Hun skulle se englen danse. For Anna havde englevinger. Ganske vist var de ikke som englens. Men næsten. Ida havde også fået et par. Far havde skåret dem ud, og mor havde malet dem. De ville have vingerne med i seng. "For vi skal se englen danse i morgen," sagde Ida og kyssede mor godnat. Mor smilede, men Ida var sikker på, at Anna kunne se englen danse.

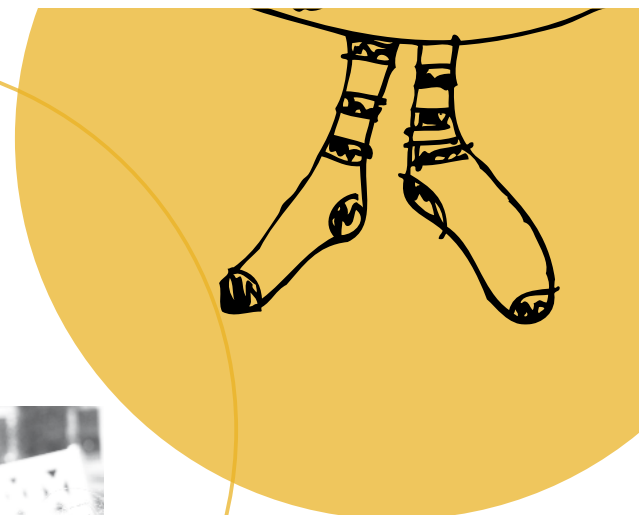
Selvfølgelig kunne Anna det. Faktisk var det hende, der vækkede Ida. "Se Ida, se hvor smukt hun danser." Og det var ekstra smukt den morgen. For vintersolen var rød og gillrende og fik englen til at gløde. "Kom Ida os danse med," sagde Ida. De tog deres englevinger på og dansede rundt i værelset, medens Ida sang sin sang. Mor trak stille døren i igen. Morgenmaden kunne vente.

20

22

[HISTORIER FOR BØRN/broch-lips.dk](https://historierforborn.dk)

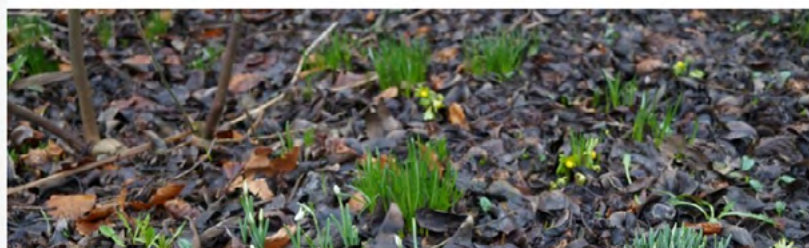
[FORSIDE](#)

[HISTORIER FOR BØRN](#)

[FOTO](#)

[MINE MALERIER](#)

[FORTÆLLINGER KOMMUNIKATION](#)

FORTÆLLINGER KOMMUNIKATION

Fortælling er kommunikation mellem mennesker. Og børn. Jeg har valgt valgt at fokusere på fortællinger til børn. Børnenes historier. Ikke kun fordi jeg synes, det er super vigtigt at formidle oplevelser, fantasi og sprog til børn